

stachurski

ANDRZEJ STACHURSKI

Andrzej Stachurski urodził się 14 września 1952 roku w Jaroszewicach Rychwańskich we wschodniej Wielkopolsce w rodzinie chłopskiej. W czerwcu 1967 roku ukończył ośmioletnią Szkołę Podstawową w Rychwale. W latach 1967–1971 kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. Tadeusza Kościuszki w Koninie. W 1971 roku podjął studia na Politechnice Warszawskiej na Studium Matematyczno-Technicznym. W 1976 roku obronił pracę magisterską *Uogólniona metoda siecznych w zastosowaniu do rozwiązywania zagadnień dwugranicznych*, przygotowaną pod opieką doktora Zenona Fortuny. Ukończył z wyróżnieniem studia, uzyskując dyplom magistra inżyniera podstawowych problemów techniki na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej, specjalność Matematyka Stosowana ze specjalizacją automatyka teoretyczna (w trakcie jego studiów Studium Matematyczno-Techniczne po licznych zmianach zostało przekształcone w Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej).

W latach 1976–1979 kontynuował naukę na Studium Doktoranckim Politechniki Warszawskiej na kierunku Automatyka i Informatyka. W czasie studiów doktoranckich przygotował pod kierunkiem profesora Andrzeja Wierzbickiego z Instytutu Automatyki Politechniki Warszawskiej rozprawę doktorską *Analiza metod quasi-newtonowskich jako skutecznych algorytmów optymalizacji nieliniowej*, którą obronił w 1980 roku, uzyskując tytuł doktora nauk technicznych. Współpracował jednocześnie z członkami zespołu profesora Wierzbickie-

go w pracach programistycznych, opracował implementację metody sympleks do rozwiązywania zadań programowania liniowego małej i średniej skali, która została wykorzystana w opracowanym pakiecie do rozwiązywania zadań optymalizacji liniowej. Prace te były przez zespół kontynuowane w następnych latach, po odejściu Andrzeja Stachurskiego do pracy w Polskiej Akademii Nauk. W 1986 roku zostały nagrodzone nagrodą naukową Rektora Politechniki Warszawskiej.

W latach 1979–1992 Andrzej Stachurski pracował w Instytucie Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk, początkowo na stanowisku starszego asystenta, później adiunkta. Najpierw przez wiele lat w zespole zajmującym się modelowaniem gospodarki narodowej, kierowanym przez doktora Krzysztofa Cichockiego, później w zespole docenta Jana Sokołowskiego. Z ważniejszych prac organizacyjnych pełnionych w tym okresie warto wymienić funkcję sekretarza III Sympozjum Polsko-Fińskiego „Methodology and Applications of Decision Support Systems”, które odbywało się w Gdańsku-Sobieszewie, w dniach 26–29

Słowa kluczowe

- programowanie nieliniowe
- metody rozwiązywania zadań optymalizacji dużej skali
- zastosowania metod optymalizacji w mechanice konstrukcji
- równoległe i rozproszone rozwiązywanie zadań optymalizacji

S

września 1988 roku oraz pełnią w latach 1986–1990 funkcję kierownika I Podproblemu (tytuł podproblemu — *Podstawy teoretyczne i metody komputerowego modelowania systemów*) w Problemie Badań Podstawowych CPBP 02.15 *Rozwój badań systemowych i ich priorytetowych zastosowań*, koordynowanym przez Instytut Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk.

Od 1992 roku Andrzej Stachurski jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Instytutu Automatyki i Informatyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej. Prowadził wiele wykładów na studiach dziennych w języku polskim, m.in.: „Podstawy Optymalizacji”, „Programowanie 2”, „Teoria optymalizacji”, na uzupełniających wieczorowych studiach magisterskich — „Metody optymalizacji” oraz na studiach w języku angielskim „Programming 2” i „Parallel Numerical Methods”. Obecnie prowadzi na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych wykłady: „Podstawy optymalizacji”, „Programming 2”, „Parallel Numerical Methods”. Pod jego kierunkiem zostało zrealizowanych i obronionych kilkadziesiąt prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. W 1998 roku zajmował się organizacją funkcjonującego do dzisiaj Laboratorium Optymalizacji i Wspomagania Decyzji. Do 2010 roku pełnił funkcję jego kierownika.

Andrzej Stachurski odwiedził wiele instytucji akademickich w zachodniej i wschodniej Europie, najpierw podczas pracy w Instytucie Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk w ramach wymiany bezdewizowej oraz stypendium Japan Society for the Promotion of Science (6 miesięcy na Uniwersytecie w Osa-ce, w Japonii na przełomie 1988 i 1989 roku), następnie w ramach programu TEMPUS (4 miesiące na Politechnice Duńskiej w Lyngby w 1992 roku). W czasie pracy na Politechnice

Warszawskiej w latach dziewięćdziesiątych również przebywał na krótszych, jednomiesięcznych pobytach w ramach programu TEMPUS na uniwersytetach w Cosenzy we Włoszech, Aachen i Siegen w Niemczech oraz w Birmingham w Wielkiej Brytanii.

Zainteresowania naukowe Andrzeja Stachurskiego koncentrują się wokół zagadnień optymalizacji nieliniowej, metodach aproksymacji kwadratowych i ich zastosowań. Wiele z zastosowań wiązało się z zagadnieniami identyfikacji parametrów występujących w modelach w sposób nieliniowy (uplastycznienie materiału poddanemu kierunkowemu rozciąganiu) oraz nieliniowych układów równań. Zastosowania były często inspiracją do podejmowania badań o charakterze teoretycznym. Jednym z najważniejszych wyników było przeprowadzenie dowodu lokalnej zbieżności z szybkością Q-superliniową metod wypukłej klasy Broydena z krokiem stałym, równym jedności. Prowadzone badania zaowocowały opublikowaniem ponad czterdziestu prac, w tym dwóch podręczników do przedmiotu „Podstawy optymalizacji”, których był współautorem albo samodzielnym autorem. Pierwszy z nich: A. Stachurski, A.P. Wierzbicki, *Podstawy optymalizacji* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 1999), został nagrodzony Nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej II stopnia za osiągnięcia dydaktyczne w 1999 roku, a drugi, istotnie poszerzony i uzupełniony: A. Stachurski, *Wprowadzenie do optymalizacji* (Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 2009), również uzyskał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczne — tym razem I stopnia. Obecnie kończy rozprawę habilitacyjną na temat metod aproksymacji kwadratowych w optymalizacji nieliniowej.

